

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่นที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

A Study of the Learning Styles of Students in Program Interdisciplinary for Local Development Studying English for Communication and Study Skills at Chaiyaphum Rajabhat University.

ศิริพร พึ่งเพ็ชร¹

บทคัดย่อ

ลีลาการเรียนรู้มีความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ทั้งต่อตัวผู้เรียนและผู้สอนโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยความถนัด ความชอบและความสามารถของผู้เรียน ถ้าผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ตรงกับความถนัดและความชอบผู้เรียนจะพัฒนาทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดีและมีความสุข ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่น ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรี สาขาสหวิทยาการท้องถิ่นที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ของ Grasha and Reichman แบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 1 ฉบับ 60 ข้อ มีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.67 – 1.00 มีค่าความเชื่อมั่น 0.85 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่น ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีลีลาการเรียนรู้เรียงตามลำดับความถนัดและความชอบ ดังนี้ คือ ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ในระดับมาก มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ในระดับปานกลาง มีลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (competitive) และลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ในระดับน้อย

คำสำคัญ : ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขันแบบมีส่วนร่วม

Abstract

The learning style is important both the students and the teachers in learning management especially learning English that being skills. The learners have to skill affection and ability. If the teachers can teach to learning styles, the learners will learn very well and happiness. The purposes of this research was to study of the learning styles of students in program interdisciplinary for local development studying English for communication and study skills at Chaiyaphum Rajabhat University. The sample group was 92 undergraduate students in program interdisciplinary for local development who enrolled in English for communication and study skills during the second semester of the academic year 2016 at Chaiyaphum Rajabhat University. All samples were chosen

¹ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

by purposive sampling. The research instruments was a five rating scale learning style of Grasha and Reichman questionnaire. The Item-Objective Congruence Index (IOC) was 0.67 – 1.00. The reliability of the questionnaire was 0.85. The Statistics used for analyzing the collected data were percentage, mean and standard deviation.

The result of the research was the students in program interdisciplinary for local development studying English for communication and study skills Chaiyaphum Rajabhat University in overall were group learning styles, collaborative, dependent in the high levels, participant ,independent in the moderate levels, competitive and avoidant in the lower levels.

Keywords : Learning Style Independent, Avoidant, Collaborative, Dependent Competitive and Participant.

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นทักษะการเรียนรู้ที่สำคัญและจำเป็นของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 (Partnership for 21st Century Skills) โดยเฉพาะประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่เป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน (ASEAN: Association of South East Asian Nations) ตามกฎบัตรอาเซียนข้อที่ 34 บัญญัติว่า “The working language of ASEAN shall be English.” ดังนั้นชาติที่เป็นสมาชิกอาเซียนต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการทำงานร่วมกัน (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2554) ตลอดจนการติดต่อสื่อสารเพื่อการค้าขาย การลงทุน การศึกษา การท่องเที่ยว และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทางด้านวัฒนธรรม การใช้ภาษาอังกฤษจะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างชนชาติไทยและชนชาติอื่นๆ ในกลุ่มอาเซียนเพื่อเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างของแต่ละเชื้อชาติ สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 นี้จำเป็นต้อง “รู้เรา รู้เขา” ผ่านทางภาษา (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2554) เพื่อสันติภาพและความสงบสุข

จากความสำคัญดังกล่าวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงจำเป็นยิ่งสำหรับคนไทยในทุกๆระดับชั้น แต่จากการศึกษาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของ International Institute of Management Development (IMD) พบว่าคะแนนเฉลี่ย จากการสอบ TOEFL 2013 – 2015 ที่ทำการทดสอบภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติมาจัดอันดับ ผลการจัดอันดับ พ.ศ. 2558 พบว่า ประเทศไทยยังด้อยด้านภาษาอังกฤษ ได้คะแนนเฉลี่ย เพียง 76 จากคะแนนเต็ม 120 (อันดับ 57) เมื่อเปรียบเทียบกับในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2559) เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนประเทศไทยเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่มประเทศที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับต่ำมากกว่าประเทศอินโดนีเซียและประเทศเวียดนาม และจากการสอบทักษะภาษาอังกฤษ (TOEFL) ของบัณฑิตในกลุ่มประเทศอาเซียน พบว่า บัณฑิตไทยมีค่าเฉลี่ยคะแนนสอบ TOEFL ต่ำกว่า 500 คะแนน แสดงว่านักศึกษาไทยยังมีปัญหาในด้านการใช้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในทุกๆระดับชั้น (ณภัทร วุฒิมงศา, 2557)

การที่ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำอาจเนื่องมาจากการไม่ชอบเรียน ไม่สนใจภาษาอังกฤษมาตั้งแต่เด็ก การจัดการเรียนการสอนของครูไม่สัมพันธ์กับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงทำให้เกิดช่องว่างในการจัดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน วิธีการสอนของครูไม่สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังที่อาร์ พันธ์มณี (2546) กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญต่อการเรียนรู้ เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับที่ 3) (พ.ศ. 2553) ที่ระบุว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด

และความแตกต่างของแต่ละบุคคล ดังที่ทิตินา แคมมณี (2551) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้หรือลีลาการเรียนรู้ว่า เป็นลักษณะหรือวิธีการเรียน วิธีการคิด วิธีการแก้ปัญหา ที่บุคคลชอบหรือถนัดและใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีที่สุดในที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญต่อการศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อตอบสนองต่อความชอบ หรือความถนัดของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นการชี้แนะให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้สอน ซึ่งกรasha และริชแมน (Grasha and Reichman, 1975) ได้เสนอลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ 6 แบบ ดังนี้ คือ ลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) เป็นลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ชอบเอาชนะผู้อื่น ชอบการแข่งขัน ลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ชอบแสดงความคิดเห็นความสามารถร่วมกันกับเพื่อน ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่น ลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ไม่สนใจร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนกับผู้อื่น เพื่อนร่วมห้อง ไม่สนใจเนื้อหาของบทเรียน ลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ชอบทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของบทเรียน ชอบทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนในห้องเรียนมากที่สุด ลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ชอบคิดและทำอะไรด้วยตนเอง แต่ยอมรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนและมีความมั่นใจในตนเองสูง และลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ชอบเรียนเฉพาะในสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น มองครูและเพื่อนเป็นแหล่งพึ่งพิงพึ่งพา จะปฏิบัติตนในสิ่งที่สั่งเท่านั้น ผู้เรียนแต่ละคนจะมีลีลาการเรียนรู้ที่แตกต่างกันและจะเรียนรู้ได้ดีและมีความสุขขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเลือกตามความถนัด ความสนใจซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างกัน จึงเป็นหน้าที่ที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ได้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังเช่นงานวิจัยของ วรพงศ์ ไชยฤกษ์ (2549) พิเชษฐ์ แสนมูข (2551) อรุณี อรุณเรืองและคณะ (2556) ได้ศึกษาลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้และเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสู่ความเป็นพลเมืองอาเซียนสืบไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่น ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2558 มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ จำนวน 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 92 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของกรasha และริชแมน (Grasha and Reichman, 1975) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับพฤติกรรม ดังนี้ พฤติกรรมที่ปฏิบัติมากที่สุด (5 คะแนน) พฤติกรรมที่ปฏิบัติมาก (4

คะแนน) พฤติกรรมที่ปฏิบัติปานกลาง (3 คะแนน) พฤติกรรมที่ปฏิบัติน้อย (2 คะแนน) และพฤติกรรมที่ปฏิบัติน้อยที่สุด (1 คะแนน) จำนวน 1 ฉบับ มีข้อคำถาม 60 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้แบบมาตรฐานค่าให้นักศึกษาสาขาสาขาวิทยาการท้องถิ่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษาที่ 2558 จำนวน 92 คนตอบแบบสอบถาม 60 ข้อ ซึ่งแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้แบบมาตรฐานค่า มี 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ภาวะเพศ อายุ และส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามลีลาการเรียนรู้ตามแนวคิดของ Grasha and Reichman แบบมาตรฐานค่า 5 ระดับ นำแบบสอบถามมาวิเคราะห์ลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยค่าสถิติพื้นฐาน ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาวิทยาการท้องถิ่น ที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีลีลาการเรียนรู้ตามลำดับดังนี้ ผู้เรียนร้อยละ 32.61 มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) ($\bar{X} = 3.91$ S.D = 0.45) ผู้เรียนร้อยละ 29.35 มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ($\bar{X} = 3.63$ S.D = 0.40) ผู้เรียนร้อยละ 16.31 มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) ($\bar{X} = 3.14$ S.D = 0.37) ผู้เรียนร้อยละ 10.87 มีลีลาการเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) ($\bar{X} = 3.10$ S.D = 0.39) ผู้เรียนร้อยละ 6.52 มีลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) ($\bar{X} = 2.53$ S.D = 0.54) และผู้เรียนร้อยละ 4.35 มีลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ($\bar{X} = 2.17$ S.D = 0.55) รายละเอียดแสดงในตาราง ดังนี้

ตารางแสดง จำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิทยาการท้องถิ่น (N = 92 คน)

ลีลาการเรียนรู้	N	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
อิสระ	10	10.87	3.10	0.39	ปานกลาง
หลีกเลี่ยง	4	4.38	2.17	0.55	น้อย
ร่วมมือ	30	32.61	3.91	0.45	มาก
พึ่งพา	27	29.35	3.63	0.40	มาก
แข่งขัน	6	6.52	2.53	0.54	น้อย
มีส่วนร่วม	15	16.30	3.14	0.37	ปานกลาง

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

นักศึกษาสาขาวิทยาการท้องถิ่น ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) และลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เมื่อผู้เรียนได้เข้าชั้นเรียนทำให้มีโอกาสได้พบเพื่อน ผู้สอนและผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ปรัชญาหรือ ชักถามแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเพื่อนในห้องเรียนโดยมีผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือ แนะนำซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ หนูนาค (2553) วันดี วงศ์รัตน

รักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันท์ (2556) พรประภา จันดาวงศ์ (2556) ลิตานันท์ ศรีวรรณนะ (2556) ที่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือ และแบบพึ่งพา และพบว่านักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่นมีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) และแบบอิสระ (Independent) ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่น เป็นนักศึกษาที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถคิดและทำสิ่งต่างๆ ได้ด้วยตนเองตามแนวคิดของ Knowles (1984) ที่เสนอแนวคิดที่ว่า วัยผู้ใหญ่เป็นวัยที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบและชอบเรียนรู้ในสิ่งที่มีคุณค่าต่อการดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งภาษาอังกฤษที่เรียนเป็นภาษาที่สามารถนำมาใช้กับชีวิตประจำวันได้เพราะปัจจุบันประเทศไทยเข้าสู่สังคมอาเซียนใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการในการติดต่อค้าขาย นักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่นจึงเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้ที่สามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับมาใช้ในการพัฒนาอาชีพ อีกประการหนึ่งคือนักศึกษาในวัยนี้ต้องการการยอมรับจากเพื่อนและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเพราะเห็นว่าประสบการณ์ในห้องเรียนกับเพื่อนๆ เป็นประสบการณ์ที่สามารถประยุกต์ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ Grasha and Riechman (1980) ที่พบว่าผู้เรียนที่มีลีลาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) จะชื่นชอบการเข้าห้องเรียน ทำกิจกรรมและเรียนรู้ร่วมกันกับเพื่อนหรืออาจารย์ ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดเมื่อมีการปรึกษาหารือกับเพื่อน และมีผู้สอนให้คำแนะนำช่วยเหลือ (Vygotsky, 2008) ทำให้ผู้เรียนกล้าพูดและแสดงความคิดเห็น และพบว่า นักศึกษาสหวิทยาการท้องถิ่นมีลีลาการเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) ในระดับน้อย ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้เรียนเป็นวัยผู้ใหญ่ที่มีความรับผิดชอบในตนเอง เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาไม่จำเป็นต้องใช้การแข่งขันเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. นักศึกษาส่วนใหญ่มีลีลาการเรียนรู้แบบร่วมมือและพึ่งพา อาจารย์ผู้สอนจึงควรออกแบบกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นการทำงานแบบกลุ่ม เพื่อร่วมกันเรียนรู้
2. นักศึกษาที่มีลีลาการเรียนรู้แบบพึ่งพาขอให้ผู้สอนกำหนดสิ่งที่จะต้องปฏิบัติ จึงควรกำหนดภาระและชิ้นงานโดยมีผู้สอนและเพื่อนช่วยแนะนำ
3. นักศึกษาที่มีลีลาการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงและแข่งขัน ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมที่ท้าทายให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติ เป็นกิจกรรมเกมการแข่งขันจะทำให้ นักศึกษากลุ่มนี้เรียนอย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อเนื่อง

1. ควรมีการศึกษาวิจัยความสอดคล้องของลีลาการสอนของผู้เรียนกับรูปแบบการสอนของครู
2. ควรมีการศึกษาวิจัยลีลาการเรียนรู้ของนักศึกษาทุกระดับชั้นปี
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบลีลาการเรียนรู้ที่มีชั้นปีต่างกัน
4. ควรมีการพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เป็นวัยผู้ใหญ่

เอกสารอ้างอิง

- จินตนา เดชะประทุมวัน. (2548). การสอนอ่านที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่าน. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณภัทร วุฒิมงศา. (2557). กลยุทธ์สร้างแรงจูงใจ: การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ. วารสารนักบริหาร, 34 (1), 89–97.

- ทัศนีย์ หนูนาถ. (2553). ผลของความสอดคล้องของแบบการเรียนกับแบบการสอนที่มีต่อการเรียนรู้ที่มีความสุขของนักศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาลัษราชภัฏสวนสุนันทา.
- ทีศนา แคมมณี. (2551). สติการการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรประภา จันทวงศ์. (2556). การสอนที่เน้นรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อส่งเสริม ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิเชษฐ์ แสนมุข. (2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะทางการคิดแบบอิสระจาก สิ่งรอบข้าง และรูปแบบการเรียนรู้กับการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 7 ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันท์. (2556). รูปแบบการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลบัณฑิต วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีรัช.
- วิรุณ ตั้งเจริญ. (2554). “ภาษาไทยในประชาคมโลก”. โครงการภาษาไทยเข้มแข็ง เอกสารการสัมมนานานาชาติการ สอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. 4 – 5 มิถุนายน 2554 ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2554). บันทึกอาเซียน ASEAN DIARY: การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคต ไทยในอาเซียน (1). “เปิดเสรีไอทีอาเซียน” หนังสือพิมพ์เดลินิวส์. ค้นเมื่อ ตุลาคม 23, 2555, จาก <http://www.nstda.or.th/news/5140-20110422-it-passport>
- สิตานันท์ ศรีวรรณนะ. (2556) การศึกษาสติการการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559). สมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล 2558. (IMD 2015) กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา..
- อรุณี อรุณเรืองและคณะ. (2556). รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอาร์ ที พันธมณี. (2546). จิตวิทยา สร้างสรรค์การเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: โยใหม่. พระนคร.
- Grasha, A. &Reichman, (1975). Learning Style Diagnostics the Grasha and Reichman Student Learning Style Scale. Ohio: Faculty Resource, University of Cincinnati.
- Knowles, M.S. (1980). The modern practice of adult education from pedagogy to andragogy. New York: Combridge, The Adult Education Company.
- _____ (1984). Self – directed Learning A neglected Species. (3rd ed). Houston: Gulf Publish.
- Vygotsky,L,S. (2008). Vygotsky’s Theory of Social Development. Florida: CRC Press LIC. Retrieved April 5, 2016, from [www.simplypsychology.pwp.blueonder. Co.uk/vygotsy.html](http://www.simplypsychology.pwp.blueonder.Co.uk/vygotsy.html).